

Sygn. akt IV KK 71/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
sprawy S. K.

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 października 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w J.

z dnia 13 czerwca 2013 r.

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. T. -
Kancelaria Adwokacka, kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta
czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 %
podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie, jako wyznaczony
obrońca z urzędu, kasacji na rzecz skazanego S. K.;**

**III. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego S. K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J. wyrokiem z dnia 13 czerwca 2013 r., sygn. II K .../11,
uznał S. K. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 13 § 1 k.k.
w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca S. K. i zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż wyjaśnienia oskarżonego D. W., złożone na rozprawie przed Sądem I instancji nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności i przyjęcie, że S. K. wspólnie i w porozumieniu z D. W., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do piwnicy nr 2 w bloku nr 44 przy ul. Z., podczas gdy wszechstronna i wnikliwa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków odmiennych, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 7 października 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację obrońcy S. K. za oczywiście bezzasadną.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w G. kasację złożył obrońca skazanego S. K., **zarzucając** rażące naruszenie prawa procesowego, wpływające w sposób istotny na treść orzeczenia tj.:

1. art. 5 § 2 k.p.k. przez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd I instancji, dotyczącego niedających się usunąć wątpliwości w zakresie udziału skazanego S. K. w przypisanym mu włamaniu na jego niekorzyść, polegające na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień D. W. złożonych na etapie postępowania przygotowawczego;
2. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na przyjęciu, że wyjaśnienia złożone przez D. W. na rozprawie nie zasługują na wiarygodność pomimo, że korelują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz całkowite pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie wyjaśnień S. K., który konsekwentnie nie przyznawał się do winy, nie został przyłapany na gorącym uczynku, a żaden ze świadków nie widział go na miejscu zdarzenia;
3. art. 457 § 3 k.p.k. przez pominięcie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego szczegółowej motywacji, dlaczego zarzuty zgłoszone we wniesionej przez obrońcę apelacji sąd uznał za niezasadne,

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji wobec jej oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego S. K. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Chybiony jest podniesiony przez skarżącego zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Tymczasem w niniejszym postępowaniu, zarówno Sąd pierwszej jak i Sąd drugiej instancji, nie miały żadnych wątpliwości co do ustaleń faktycznych, w tym w kwestii współdziałania skazanego D. W. ze skazanym S. K. w dokonaniu kradzieży z włamaniem do piwnicy nr 2 w bloku nr 44 przy ul. Z. Wyjaśnienia złożone przez nich w toku postępowania, jak też zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, w tym [...], nie dawały najmniejszej podstawy do powzięcia jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie. Sąd Okręgowy żadnego z wyżej przywołanych dowodów nie pominął w swoich rozważaniach. Dostrzegł istniejące sprzeczności pomiędzy wersjami oskarżonych i odniósł się do nich. Nie można mówić o naruszeniu reguły *in dubio pro reo* w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, bowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Nie jest możliwe przyjęcie istnienia „nie dających się usunąć wątpliwości” w oparciu jedynie o przekonanie skarżącego.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut kasacji dotyczący obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Bezspornym w realiach sprawy jest, iż zarzut ten dotyczy w swej istocie procedowania Sądu I instancji. Tymczasem przecież z art. 519 k.p.k. jasno wynika, że jedynie prawomocny wyrok sądu odwoławczego może być przedmiotem skargi kasacyjnej. Dodatkowo wskazać należy, iż w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. podnoszony może być tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne. W niniejszej sprawie nie miało to miejsca. Ponadto należy stwierdzić, iż zarzut ten jest w istocie powieleniem zarzutu zawartego w apelacji obrońcy S. K. wniesionej od

wyroku Sądu Rejonowego. Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie w sytuacji, gdy Sąd drugiej instancji nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu Sądu pierwszej instancji.

Lektura uzasadnienia kasacji dowodzi, iż podnosząc zarzuty rażącej obrazy prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. skarżący w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu pierwszej i zaakceptowanych przez Sąd drugiej instancji. Tymczasem, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., podstawą wniesienia kasacji może być tylko rażące naruszenie prawa, nie jest zaś dopuszczalne badanie w trybie kasacji zasadności oceny dowodów oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Niezależnie od tego, iż nie można sensownie wywodzić, iżby wadliwości uzasadnienia, sporządzonego przecież po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji, wpływały na treść zapadłego wcześniej wyroku, to wbrew twierdzeniom z kasacji uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego spełnia standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.